

14. prosinca 2021.

U mom svakodnevnom govoru ustalile su se tri kratke riječi. Kad prepričavam nešto smiješno, to je piš, jer kao - popišaš se u gaće od smijeha. Ako je baš jako smiješno, onda je to živi piš. Kad komentiram neki nered ili kaos, onda neizostavno spomenem krš i lom. Ako se radi o baš velikom neredu, onda je to teški krš. Lom uglavnom ostane samo lom.

Naše kućanstvo je često, da ne kažem gotovo uvijek, u stanju teškog krša, a kako se mi s time nosimo, to je živi piš. S druge strane, o tome kakva je moja umjetnost, najbolje govori činjenica da su moji članovi obitelji za mene počeli čuvati razbijene stvari. Nedavno me dočekala ova junački polomljena krigla. Prvi je s tim zanimljivim doprinosima mojoj umjetnosti započeo moj tata, nakon što sam prije desetak godina napisala priču o tome kako mi se jednom razbio stakleni vrč, a jedini otkrhnuti dio bio je oblika suze. Od tada mi tata tu i tamo čak iz Splita donese neku lijepo razbijenu staklenku ili zdjelicu koju je čuvao za mene i kaže: *Ovo je za tvoju kolekciju čistih lomova. Čisti lom - sviđa mi se kako to zvuči...*

Dakle: živi piševi, teški krševi i čisti lomovi moje su sveto trojstvo. Mogla bih otvoriti Muzej piševa, krševa i lomova. To je sad *in*.

Ili bih mogla napisati bajku:

"Nekoć davno življahu tri brata. Zvahu se Piš, Krš i Lom..."

Šta god treba, samo da bude živo, a ne teško.

Sve samo da se ne slomim.